

[Helge Madsen.]

cedygtigt på lige vilkår, fordi det er vokset op under frihandel. Mon ikke også vor industri kunne klare sig, når også den fik frihandelens vilkår? Ved 100 pct. liberalisering og toldfrihed. Samarbejde, fornuftig fordeling af opgaverne og den mest økonomiske produktion, alle disse mål, som man har fremhævet som resultat af disse forskellige ordninger, kan også nås ad frihandelens vej. Netop inden for de 20-25 pct. af vor udenrigshandel, som er oversøisk handel, tror jeg, de største udviklingsmuligheder findes.

Jeg har ladet mig fortælle, at der virkelig er lande, som ikke har spærringer ved grænserne, og hvor valutahandelen er fri. Skulle vi ikke kunne gøre det også? Danmark har kun 4½ mill. indbyggere, vil man sige; men vi er nogle af de mest købedygtige i verden. Vi har hos de seks i de sidste år købt for 3 200 mill. kr. om året. Vi sælger kun for 2 400 mill. kr. Mon ikke f. eks. de seks også fortsat vil være interesseret i at sælge for 3 200 mill. kr. til os, selv om vi stiller os på ren frihandelsbasis? Du talte forleden om de små veje til de store mål, vil man måske sige. Det er også „de små veje“, der må gås her. Ja vel, „de små veje“ mod målet. Det må man jo ikke glemme. Vi vil fra vor side under den kommende udvikling være opmærksom på, at de skridt, der tages, ikke udelukker videre udvikling mod det, der er vort mål: fri handel over alle grænserne. Det er vort mål, fordi vi mener, det er retfærdigt, fordi vi ved, at det er et af midlerne til at sveje verden sammen i fred.

Aksel Larsen: Formålet med denne folketingsdebat om de forskellige markedsplaner skulle ikke være at nå frem til en stillingtagen — der er jo ikke noget forslag eller nogen fuldt udarbejdet plan at tage stilling til — men at bidrage til bedst mulig orientering for befolkningen om markedsplanerne til forberedelse af eventuel senere stillingtagen.

Jeg beklager at måtte sige det, men grundlaget for debatten, nemlig de to højtærede ministres indledende taler i torsdags, har desværre kun i meget ringe grad bidraget til en sådan oplysning. Jeg tænker her ikke i første række på det, der i så høj grad

har beskæftiget dagspressen, på ministerredegørelsernes form og deres evne til at holde interessen hos radiolytterne og kigge-lytterne fangen. Jeg tænker på indholdet af de to redegørelser, vi fik i torsdags aftes, og som hverken gav et tilstrækkelig godt og tydeligt billede af Danmarks økonomiske og handelspolitiske stilling eller en tilstrækkelig forklaring på, hvad de seks landes såkaldte „europæiske økonomiske fællesskab“, hvad den engelske idé om en frihandelszone og hvad et nordisk fællesmarked og toldunion egentlig er, hvilke virkninger realiseringen af en eller flere af disse planer vil få for Danmark, og hvad virkningen bliver, hvis planerne blot delvis realiseres og Danmark holder sig udenfor.

Det er givet, at realisering af den ene eller den anden plan om et større fælles marked vil kunne få visse betydningsfulde følger for vort land. Det er lige så givet, at for et land med Danmarks økonomiske struktur og forholdsvis meget store udenrigshandel er det af interesse at flest mulige skranker for verdenshandelen falder. Jeg kan ganske tilslutte mig udtalelserne fra den højtærede minister for udenrigsøkonomi om, at vi i Danmark principielt må være tilhængere af så fri en handel som muligt, og at dette gælder ikke blot i Europa, men hele kloden over. Gid dette ikke blot var et principielt synspunkt hos den højtærede minister og regeringen, men at det også måtte sætte sig praktiske spor!

Når talen er om et i høj grad såkaldt europæisk fællesmarked eller om en såkaldt europæisk frihandelszone, kan man imidlertid ikke undlade at tænke på de erfaringer, Danmark hidtil har gjort ved sin deltagelse i det med Marshallplanen og Atlantpacten forbundne såkaldte europæiske økonomiske samarbejde — det, der forkortet kaldes OEEC — erfaringer, som i ikke ringe grad tilsiger os at være forsigtige og alt andet end blåøjede, når der lægges planer om strammere vesteuropæisk økonomisk samarbejde og Danmark direkte eller indirekte inviteres til deltagelse i det.

Ministeren for udenrigsøkonomi sagde, at efter hans mening er en af de vigtigste årsager til vore hyppige valutakriser at finde i stagnationen i vore valutaindtægter ved eksporten. Det ville være adskilligt mere rigtigt at sige, at foruden de valutakrævende